

Лиана Даскалова

Късна есен

Приятели мои, събеседници мои, дървета,
къде ви е лятното красноречие,
къде ви е златната есенна реч?
Вие мълчите – сурови аскети.
Буря е минала върху вас. Сеч.

Стойте, стойте, с присъствието си ме удостойте,
ти, черешо лилава, дърво със синя кръв,
ти, яворе, дърво еленово от сой песнопойски,
ти, сребриста ела, разперила лира еолова,
и ти, дъбе, с ръждиво дихание на лъв...

Какво общество отбрано за моята изповедност –
кръг от безсмъртни. Академия на дървеса.
Приятели мои, абдикирам от всяка суетност.
От корона – във бедност: като леса.

Абдикирам от пурпур и злато, от всяка украса,
от зелената пролет с многолистния неин барок,
абдикирам от лятото – като от своята раса.
Като вас. По спартанския ваш урок.

Абдикирам от своята страст към остроезичие
и от римите, вероломни като съдби.
(Не, не, римите много обичам
и не ще се от тях отрека, може би...)

Вижте, с бедняшка тояжка вървя към Лакония
и оголвам стиха си до крайност, до хляб и сол.
Приятели мои, не го казвам с ирония:
абдикирам мъчително – като от престол.

Абдикирам похвално – похвати, заучена стойка
изоставям. Навика си цареубих.
Преминавам в друга тоналност,
във нова настройка.
Цяло царство отдавам – за един нов стих!

КРАЙ

© Лиана Даскалова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9821>]